

Hoe weten alle boogschuttervissen hoe ze de scherpe brekingshoek van licht perfect moeten berekenen om hun prooi succesvol te raken zoals ze dat doen?

De anableps is een vis met absoluut buitengewone ogen. Ze laten hem op het oppervlak zitten en tegelijkertijd uit het water en onder water kijken. Zijn ogen zijn letterlijk in twee volledig afzonderlijke delen verdeeld. Hoe heeft de evolutie ervoor gezorgd dat een half oog geleidelijk evolueerde, zodat het uit het water kon kijken en omgekeerd met de andere helft? Welke ingenieur heeft ooit soortgelijke onderzeeërs gemaakt, waarvan het ontwerp ze tot perfecte jagers maakt, zo goed geschikt voor hun behoeften en omgeving?

Ontwerp vereist een ONTWERPER

Het bewijs van ontwerp is overal om ons heen en vereist de erkenning van een Grote Ontwerper. Elke acceptatie van enige andere verklaring neemt een loopje met de realiteit, en doet ons besluiten om het onwaarschijnlijke te verkiezen.

“Iedereen concludeert op natuurlijke en comfortabele wijze dat zeer geordende en ontworpen items (machines, huizen, enz.) hun bestaan te danken hebben aan een ontwerper. Het is onnatuurlijk om anders te concluderen. Maar evolutie vraagt ons om afstand te nemen van wat natuurlijk is om te geloven in wat onnatuurlijk, onredelijk en... opgedrongen is... De basis voor deze afwijking van wat natuurlijk en redelijk is om te geloven zijn niet de feiten, observatie van ervaring, maar veeleer onredelijke extrapolaties van abstracte waarschijnlijkheden, wiskunde en filosofie” (Wysong, R. L., The Creation/Evolution Controversy, 1976).

“Tot slot is het belangrijk om te beseffen dat we ontwerp niet afleiden uit wat we niet weten, maar uit wat we wel weten. We leiden ontwerp niet af om een zwarte doos te verklaren, maar om een open doos te verklaren. Een man uit een primitieve cultuur die een auto ziet, zou kunnen raden dat deze werd aangedreven door de wind of door een antilope die onder de motorkap verborgen zat, maar wanneer hij de motorkap opende en de motor zag, realiseerde hij zich meteen dat deze ontworpen was. Op dezelfde manier heeft de biochemie de cel geopend om te onderzoeken wat hem laat draaien en we zien dat deze ook ontworpen was.

“Het was een schok voor mensen in de negentiende eeuw toen ze ontdekten, op basis van observaties die de wetenschap had gedaan, dat veel kenmerken van de biologische wereld konden worden toegeschreven aan het elegante principe van *natuurlijke selectie*. Het is een schok voor ons in de twintigste eeuw om te ontdekken, op basis van observaties die de wetenschap heeft gedaan, dat de fundamentele mechanismen van het leven *niet kunnen worden toegeschreven aan natuurlijke selectie*, en daarom ontworpen waren. Maar we moeten zo goed mogelijk met onze schok omgaan en doorgaan. De *theorie van ongerichte evolutie* is al dood, maar het werk van de wetenschap gaat door” (Behe, Michael J., Molecular Machines).

Zeker, ware wetenschap is altijd in harmonie met de feiten. Niemand die in God of een speciale schepping gelooft, hoeft ooit bang te zijn voor God of wetenschap die op feiten is gebaseerd!

Gedachten over enkele Scheepselen

Australische termieten

Laten we eens kijken naar een klein, weinig bekend wezen: de Australische termiet. Deze termiet verschilt van alle andere. Eigenlijk zijn het vier wezens in één, en elk is afhankelijk van de anderen om te kunnen blijven bestaan. Deze termiet is een geval waarin je er niet één kunt hebben zonder alle anderen. Denk hier eens over na:

“Een curiositeit die ik bestudeerde in de microbiologieles was een micro-organisme genaamd *Mixotricha Paradoxa* dat leeft in de darmen van Australische termieten. Toen het voor het eerst werd ontdekt, leek het alsof het bedekt was met een bos krullende haren. Toen ik het van dichterbij bekeek, bleek dat dit helemaal geen haren waren, maar spirocheten, wat een totaal ander type micro-organisme was. Op de *Mixotricha* zaten bultjes of aanhangsels waar de spirocheten zich aan vastklampten, en bacillus die zich aan de andere kant van de bult nestelde. De spirocheten zorgden voor een manier van voortbewegen voor de hele kolonie micro-organismen. Het zijn drie totaal verschillende ziektekiemen die besloten om samen te leven in een gemeenschap. Dus, wat je hebt is een onderlinge afhankelijkheid tussen een groot micro-organisme, een spirocheet, een bacil, een Australische termiet en zelfs de bomen waar de termiet zich mee voedt. Ik veronderstel dat als je een evolutionist bent, je zou moeten geloven dat ze op een gegeven moment een commissie vormden en besloten om allemaal samen te werken; de *Mixotricha* ‘ontwikkelde’ bulten waar de spirocheten hun hoofd konden begraven en waarachter de bacil zich kon verstoppen; die allemaal ‘besloten’ om in de darmen van een termiet te leven” (Douglas B. Sharp, The Revolution Against Evolution, hfdst. 5). Dit illustreert duidelijk de zaak voor de speciale schepping van al deze wezens op hetzelfde moment. Ze konden zich niet afzonderlijk hebben ontwikkeld en ooit het punt hebben bereikt waarop ze konden “rendez-vous” en hun bestaan voor altijd in onderlinge afhankelijkheid en samen konden doorbrengen.

“Wanneer ik met mijn scalpel een incisie maak, zie ik organen die zo ingewikkeld zijn dat er voor evolutionaire processen eenvoudig te weinig tijd geweest is om deze te ontwikkelen.”

C. Everett-Koop, voormalig hoofdchirurg in de VS.

Koala's en eucalyptusbomen

De meesten zijn bekend met 'knuffelige koala'beren' en hebben in ieder geval gehoord van eucalyptusbomen. Ze hebben een speciale relatie. Ze komen allemaal oorspronkelijk uit één plek op aarde: Australië. Koala's eten niets anders dan eucalyptusbladeren en leven vaak hun hele leven in één bos. Ze halen ook vocht uit deze bladeren, omdat ze bijna nooit water drinken.

Koala's hebben specifieke micro-organismen in hun spijsverteringsstelsel die nodig zijn om de elementen in eucalyptusbladeren af te breken die giftig zijn voor elk ander wezen. Deze gifstoffen worden in feite omgezet in vitaminen. Hoe zijn koala's "geëvolueerd", tenzij ze zijn gecreëerd met deze micro-organismen al aanwezig in hun maag? Zonder hen zouden ze eucalyptusbladeren hebben gegeten en zijn gestorven. Toch zijn hun systemen zo specifiek dat ze alleen kunnen overleven door eucalyptusbladeren te eten. Veel natuuronderzoekers beschouwen ze als 'het meest geavanceerde spijsverteringsstelsel ter wereld'. Hun lage eiwitinname van 5%, met tannines en gifstoffen, zou andere dieren doden.

Om een speciale schepping door een God te verwerpen, worden evolutionisten gedwongen te concluderen: *"Wat een geluk voor koala's dat precies de juiste micro-organismen hun systemen binnenkwamen op precies hetzelfde moment dat ze een smaak ontwikkelden voor het eten van alleen eucalyptusbladeren."* Dit bewijst dat God koala's heeft geschapen.

Walvissen en dolfijnen

Het volgende laat zien dat walvissen en dolfijnen onmogelijk kunnen evolueren naar hun huidige staat (in de context van een grotere verklaring over waarom er geen fossiele gegevens zijn die stadia van transitie in hun ontwikkeling aantonen) :

"We kunnen een dergelijk transitieprobleem aantonen door het voorbeeld van dolfijnen en walvissen te gebruiken. Deze zoogdieren baren hun jongen levend en ademen lucht in, maar brengen hun hele leven in de zee door. Vermoedelijk moeten dolfijnen en walvissen, om te kunnen "evolueren", zijn ontstaan uit een landzoogdier dat terugkeerde naar het water en veranderde in een zeedier. Maar dolfijnen en walvissen hebben zoveel opmerkelijke eigenschappen waarvan hun overleving afhangt, dat ze niet geëvolueerd kunnen zijn! Het zou net zoiets zijn als proberen om een bus te veranderen in een onderzeeër, stukje bij beetje, terwijl deze aan 100 per uur de zee opgaat.

"Hieronder volgt een lijst met overgangen waar evolutionisten rekening mee moeten houden in de dolfijn in zijn *evolutie* van een onbekend landbewonend pre-dolfijn: (1) De neus zou naar de achterkant van de kop moeten worden verplaatst. (2) Voeten, klauwen of staart zouden worden ingeruild voor vinnen en flippers. (3) Het zou een torpedovormig lichaam moeten ontwikkelen om efficiënt in het water te kunnen zwemmen. (4) Het zou zeewater moeten drinken en het moeten ontzilten. (5) Zijn hele botstructuur en metabolisme zouden opnieuw moeten worden gerangschikt. (6) Het zou een geavanceerd sonarsysteem moeten ontwikkelen om naar voedsel te zoeken.

"Kan de dolfijn deze kenmerken *geleidelijk*, één voor één, verwerven over een periode van miljoenen jaren? Hoe zit het met de overgangsstadia? Zouden ze het hebben overleefd met slechts enkele van deze kenmerken? Waarom zijn er geen overgangsvormen gefossiliseerd?

Denk aan de walvis en zijn enorme omvang in vergelijking met het plankton waar hij zich mee voedt. De walvis is een nautische stofzuiger, met een baleinfilter. Waar voedde hij zich voordien mee terwijl hij deze eigenschap 'ontwikkelde'? Voor mij is het een hele uitdaging om me de evolutie van dolfijnen en walvissen voor te stellen" (Douglas B. Sharp, *The Revolution Against Evolution*, hfdst. 5). — We moeten concluderen dat walvissen en dolfijnen U zijn!

Wat leren we van kolibries ?

De vogelwereld onthult een aantal opmerkelijke feiten. Vrijwel elke vogel bouwt zijn nest op een andere manier. Baltsgedrag, seksuele rollen en voortplantingsactiviteit zijn bij bijna elke soort anders. Bij één vogel zijn de rollen van het mannetje dat voedsel verzamelt en het vrouwtje dat op de eieren zit, of omgedraaid. En wanneer zijn de seksen uiteengegaan, voor vogels of andere dieren? (Zelfs sommige planten zijn mannelijk en vrouwelijk. Hoe is dit gebeurd?)

Kolibries zijn een waar genie. Ze wegen minder dan 10 gram en kunnen, net als helikopters, vooruit, achteruit en zijwaarts vliegen en in de lucht zweven. Hun vliegmechanisme is complex en de pennen in hun veren zijn sterker voor hun gewicht dan welke door de mens ontworpen constructie dan ook. Deze pennen veranderen voortdurend van vorm om zich aan te passen aan wind- en luchtdruk. De voorste vaan van hun veer functioneert als een propeller, om stijging en voortstuwing te bieden.

Driekwart van hun totale gewicht zit in hun vleugelspijlen. Ze bezitten een soort straalmotor-ondersteund opstijgmechanisme dat ze kunnen gebruiken tijdens landen en opstijgen. Lucht stroomt maar één kant op in hun longen om een constante toevoer van zuurstof te brengen voor zo'n vlucht met hoge snelheid. Ze bezitten een intrekbaar landingsgestel, een migratienavigatiesysteem, stroomlijning en camouflage en een buitengewoon ademhalingssysteem waarmee ze extra lucht in hun holle botten kunnen opslaan. Dit zorgt op zijn beurt voor drijfvermogen en een interne airconditioner. Kolibries moeten continu eten om hun hoge metabolisme te bevredigen. Stoppen met eten zou de dood betekenen. Alleen door 's nachts een soort 'winterslaap' te houden, kunnen ze overleven. Zou dit allemaal geëvolueerd zijn of gewoon gebeurd zijn? Net als de hommel, die ook de wetten van de natuurkunde volledig lijkt te tarten in zijn vermogen om te vliegen, is de kolibrie net zo uniek, maar is praktisch een aerodynamische perfectie. Alleen God zou zo'n efficiënte vliegmachine kunnen hebben gemaakt. Geen enkele luchtvaartingenieur heeft ooit iets ontworpen dat in de buurt komt van dit kleine wonder van vliegen!

En hoe zit het met vissen?

De zeeduivelvis, de boogschuttervis en de anableps zijn drie vissen die letterlijk in het gezicht van de evolutie zwemmen.

De vrouwelijke zeeduivelvis heeft een lokaas hangend aan een aanhangsel dat uitsteekt vanaf de voorkant van haar neus. Het lokt vissen naar zich toe zodat ze ze kan aanvallen en doorslikken. Het mannetje heeft er geen omdat hij nooit eet. In plaats daarvan hecht hij zich aan het vrouwtje, waardoor de bloedbanen van beiden samenvloeien en hij zich voedt. Evolutionisten kunnen de zeeduivelvis niet verklaren. De boogschuttervis kan insecten boven het oppervlak neerschieten door er water op te spuiten. Water buigt (breekt) licht ernstig en zou een onmogelijk doelwitprobleem voor de vis moeten veroorzaken.